

VOLKS BELANG

Jaargang 127 - nummer 8 - oktober 2006 - maandblad

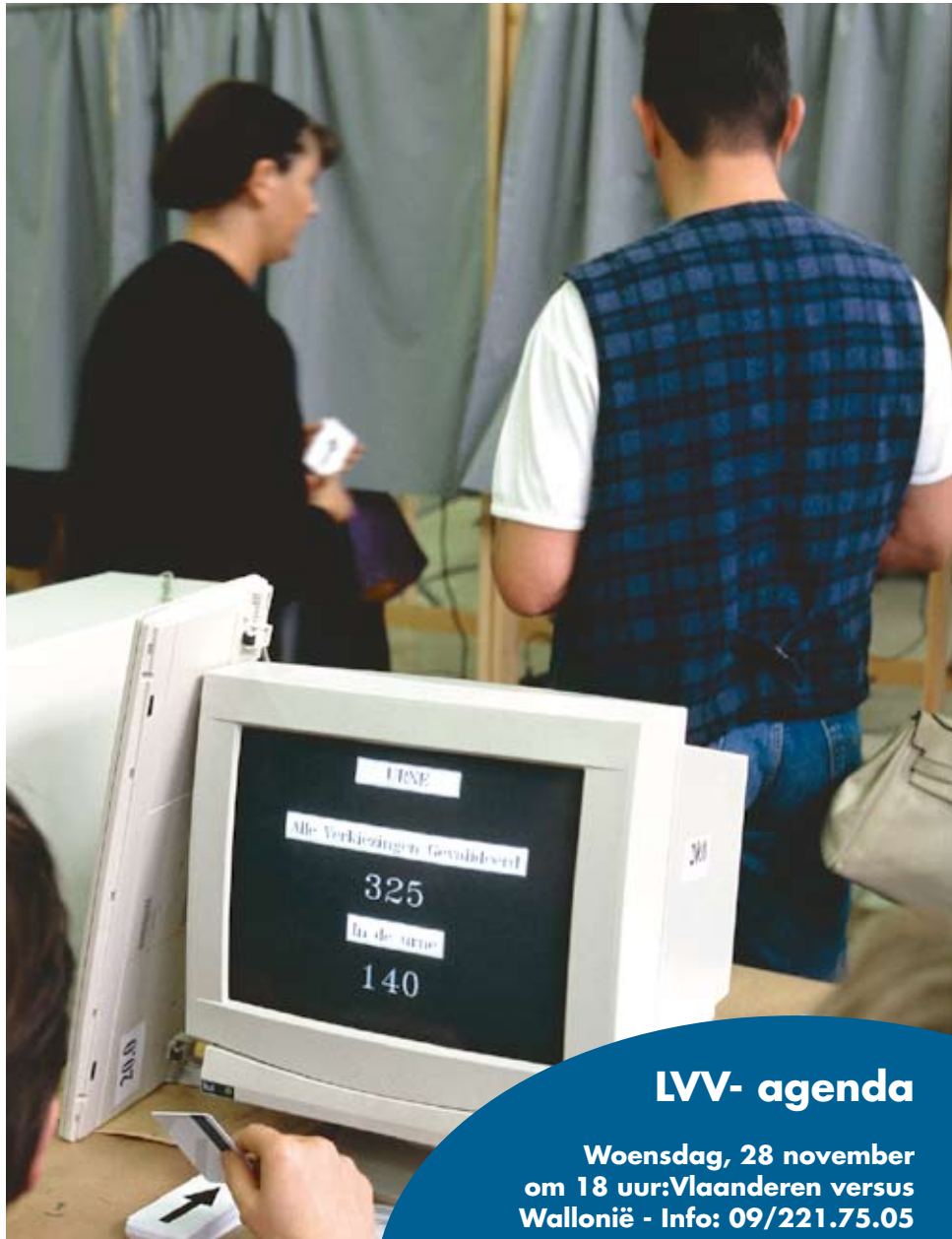
“Weg met de peilingen”

De verkiezingen voor de gemeenteraden en provincieraden zijn voor de VLD geen onverdeeld succes geworden. Toch moet de uitslag als een aanmoediging en een catalysator gezien worden om er voor volgend jaar, bij de federale verkiezingen, opnieuw flink tegenaan te gaan.

Dat zei Stefaan Fiers van de KU Leuven tijdens een uiteenzetting over de resultaten voor het Liberaal Vlaams Verbond. Eén ding staat ook vast: er moet dringend iets gedaan worden aan de opiniepeiling voor de verkiezingen. Fiers: “Zij scheppen een sfeer van ‘self fulfilling prophecy’. Ze zetten bij de kiezers een toon. De VLD heeft bij de voorbije gemeente- en provincieraadsverkiezingen van de negatieve toon in de peilingen invloed ondervonden. In die situatie wordt het aan het einde van een campagne ook moeilijk om twijfelende kiezers over de brug te halen.”

“Een ander element dat in de campagne meespeelde, was de afwezigheid van een nationale VLD-campagne. De ministers deden het daarentegen uitstekend. De interne situatie waarover altijd sprake bij de VLD, heeft volgens mij niet gespeeld. De VLD moet wel eens onderzoeken aan wie zij kiezers verloor, en waarom. Dit kan bijdragen tot het verzilveren van de regeringsdeelname in 2007. Ik zie het niet zo negatief in. De voorbije verkiezingen zijn zeker een catalysator om verder te bouwen”, besluit Fiers.

Lees meer blz. 5 en 6.

LVV- agenda

**Woensdag, 28 november
om 18 uur: Vlaanderen versus
Wallonië - Info: 09/221.75.05**

**Zaterdag, 2 december om 10 uur
Hof van Beatrijs, Lier
Prijs Vanderpoorten
Inschrijven: 09/221.75.05**

ONDERWIJS
VUB-rector Van Camp
over de nieuwe univer-
siteit

/3

BRUSSEL
Liberalen gaan vooruit

/7

INTERVIEW
JP Floru, een liberaal
over het kanaal

/9-10

Van de redactie door Bert Cornelis

Waakzaam blijven

Na de gemeenteraadsverkiezingen van begin oktober werden vooral in de Scheldestad juichkreten gehoord omdat het Vlaams Belang was teruggedrongen. Het is best dat deze hoerakreten worden getemperd. Volgens de analyse die Stefaan Fiers voor het LVV maakte, wint het Vlaams Belang in Vlaanderen in 98,7% van de gemeenten, slechts in 1,3% gaat de extreemrechtse partij achteruit. De extrapolatie naar de federale verkiezingen leert ons dat Vlaams Belang met 2 zetels vooruit gaat.

Het Vlaams Belang heeft volgens Fiers in landelijk Vlaanderen een niet te onderschatten inhaalbeweging gemaakt en zit nog lang niet aan zijn maximale bereik. Een weinig opbeurend verhaal en jammer voor Patrick Janssens die in Antwerpen flink zijn best heeft gedaan. Is er dan toch zoiets als een 'rechts electoraal gat' waar de heren Coveliers en Dedecker nu trachten in te springen en er nog kiezers kunnen geworven worden? Al dan niet met de hulp van Vlaams Belang? Het valt af te wachten. Overmoed is op dit ogenblik in het liberale huishouden een slechte raadgever. De hele situatie met Dedecker doet ons terugdenken aan de reacties binnen de VVD toen Pim Fortuyn opgeld maakte in Nederland. Heb je als coalitie jaren lang je best gedaan voor land en volk, vaart in het zicht van de haven plotseling een piratenschip de baai in. Je mag er niet aan denken dat er zoiets als een 'overloopgebied' zou bestaan voor liberale kiezers die geen alternatief meer zien. Goed, we zijn nog niet zo ver. En degelijk alternatief, daar gaat het anders vaak om in de strijd tegen het Vlaams Belang. Vlaams Belang is dikwijls maar zo sterk of zo zwak naar gelang van de sterkte of de zwakte van de alternatieven voor een zittende meerderheid. En elke democratische partij heeft hierin haar verantwoordelijkheid. Dat het wel kan lukken, bewijst Bart Somers in Mechelen. Door goed bestuur, een volwassen aanpak van extreemrechts en een campagne rond de burgemeestersfiguur die sterk genoeg is om Vlaams Be-

lang als alternatief weg te vagen. Somers heeft in Mechelen ook goed begrepen dat alleen een politiek van 'samen-leven' maar kan slagen. Het Vlaams Belang bestaat maar door de tweedeling in stand te houden tussen onze en hun kiezers. Terwijl een democratische partij ook moet communiceren met kiezers die de schaapsstal hebben verlaten voor het extremisme. Wie met deze tweedeling blijft doorgaan, zal er nooit in slagen de slag om de Vlaams-Belangkiezer te winnen. Het is ook een gegeven dat in vele gemeenten Vlaams Belang zowat de enige oppositie is geworden. Ook dit is op termijn geen goed vooruitzicht. Terecht pleitte Pol Van Den Driessche, politiek hoofdredacteur bij VTM, tegen de vorming van de zogenaamde 'afspiegelingscolleges', bestuursakkoorden met drie of meer democratische partijen, ook al volstaat een coalitie met twee. Van Den Driessche: "Door de vorming van zeer grote coalities dreig je afbreuk te doen aan een wezenlijk gegeven binnen ons democratisch bestel: de behoefte aan een stevige en vinnige oppositie. Die de meerderheid ernstig controleert, vaak inspireert en desnoods ook aanvalt." Ook dit is in vele gemeenten waar Vlaams Belang groter is geworden dan andere democratische oppositiepartijen of partijen die een meerderheid komen aanvullen, een groot probleem geworden. Vandaar dat de beweging van Coveliers en Dedecker, wat zij ook in de toekomst voor zichzelf beslissen, Vlaams Belang alleen maar dreigt te versterken. Er zijn voor hen immers niet zoveel andere mogelijkheden dan hun vlotje aan Vlaams Belang te haken. Bij de VLD zullen er in de komende maanden sterke schouders nodig zijn om het Vlaams liberalisme uit dit extreem vaarwater te houden en zij die op 8 oktober wegliepen opnieuw voor een geloofwaardige beleidspartij te winnen. De VLD moet het patent op het echte, ware en vooruitstrevende liberalisme claimen en niet prijsgeven aan verkrampde geesten.

VOLKSBELANG

wordt uitgegeven door de vzw **Liberaal Vlaams Verbond, Stichting Vanderpoorten**

Verantwoordelijke uitgever:

Bert Cornelis,
Kard. Mercierlaan 63,
3001 Leuven

Hoofdredactie:

Bert Cornelis Bert@Reflex.tc.be

Vormgeving:

Ilde Cogen ilde.cogen@vld.be

Secretariaat:

Luc Pareyn - Liberaal Archief
Kramersplein 23 - 9000 Gent
tel. 09/221.75.05 - fax:
09/221.12.15
www.liberaalarchief.be
luc.pareyn@liberaalarchief.be

VUB-rector Ben Van Camp bij het LVV

Tot aan de bedelzak?

In het oude logo van de Vrije Universiteit Brussel staan twee ineengeslagen handen boven een bedelzak, een symbool dat verwijst naar de tijd van de geuzen uit de XVIde eeuw, naar vrijzinnigheid en vrij onderzoek ook, omdat de wetenschap de duisternis overwint: "scientia vincere tenebras".

In deze geest begon VUB-rector Ben Van Camp zijn uiteenzetting voor het LVV over de toekomstperspectieven van zijn universiteit en spiegelt hij deze aan de op til zijnde uitdagingen van het Nederlandstalige hoger onderwijs in Vlaanderen en Europa.

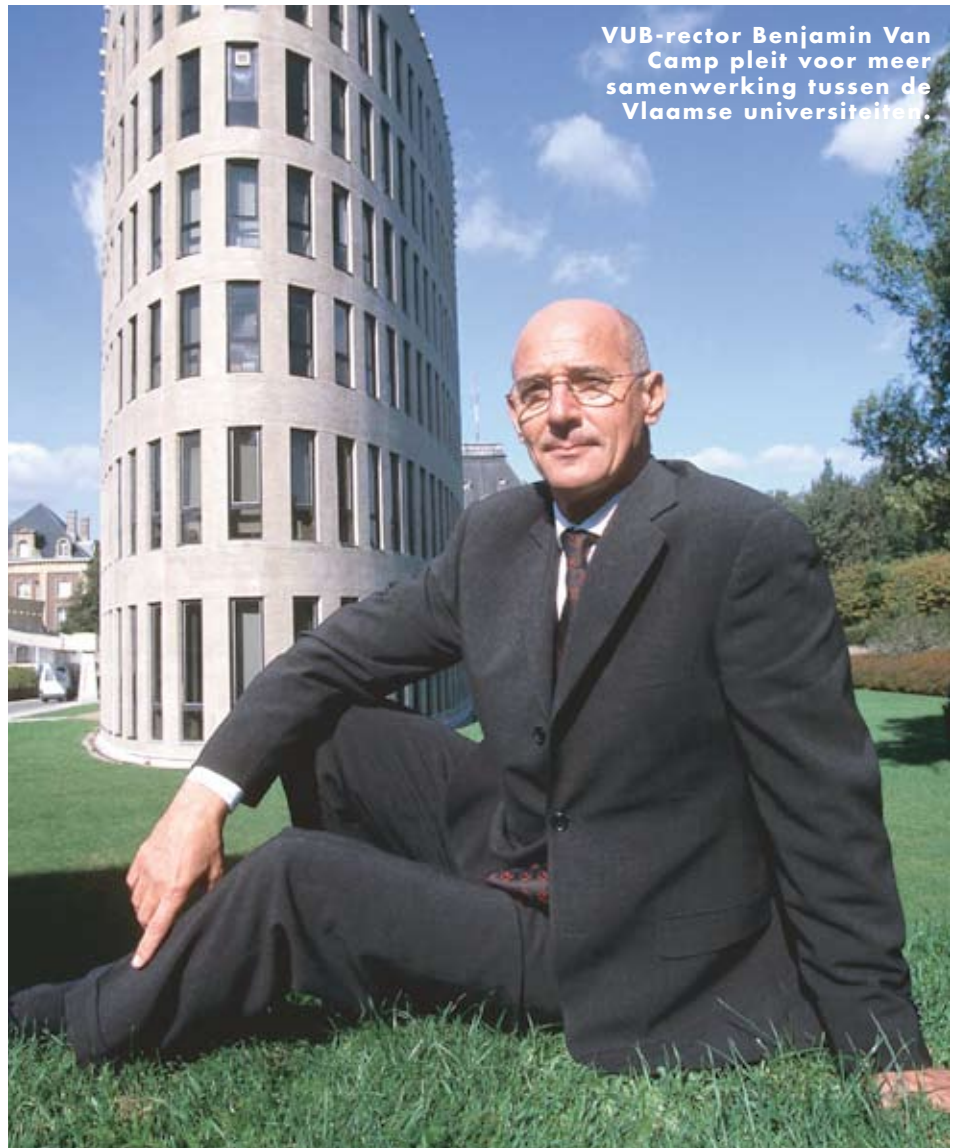
Sinds haar ontstaan, nu vijfendertig jaar geleden, heeft de Vrije Universiteit Brussel zich, in de voetsporen van haar moederuniversiteit (de ULB), continu kunnen ontwikkelen rond drie aandachtspolen:

- innovatie met kwaliteitsbewaking van haar kerntaken als centrale opdracht;
- sociale openheid en een opvoedkundig project gestoeld op de beginselen van vrij onderzoek en vrijzinnig humanisme;
- mede dankzij het overweldigende succes van het universitair ziekenhuis, duurzame verankering van de Vlaamse identiteit in het geheel van het federale en Europese 'concept' van Brussel.

Grootste in Brussel

Deze doordachte en -vooral- volgehouden beleidsvisie heeft van de VUB de grootste Vlaamse onderwijsinstelling van Brussel gemaakt.

Men kan dus zonder veel omhaal vaststellen, dat de VUB tot nu toe haar opdracht heeft waargemaakt. Niet enkel is zij trouw gebleven aan haar doelstellingen, zij heeft bovendien de horizon steeds verder verruimd en is er gaandeweg in geslaagd ook buiten het als 'vrijzinnig' gemarkeerde onderwijs-

landschap te rekruteren. Vandaag is reeds meer dan de helft van haar 9.300 studenten afkomstig uit het katholiek secundair onderwijs.

Echter, zo oppert rector Van Camp, aan dit succesverhaal dreigt nu vrij abrupt een einde te komen. Even voor de zomervakantie bereikte de Vlaamse regering een principeakkoord over de financiering van het hoger onderwijs. Dit heeft zo zijn gevolgen: terwijl de werkingsmiddelen van de universiteiten van Gent, Leuven en Antwerpen erop vooruitgaan, voorziet de nieuwe

overeenkomst geen budgettaire toename voor de Vrije Universiteit van Brussel. Zonder de basisidee van onderwijsminister Frank Vandenbroucke inzake optimalisering van het hoger onderwijs in Vlaanderen af te vallen, stelt Van Camp dat het financieringsplan in zijn huidige vorm te weinig forfaitaire middelen voorziet.

Bovendien maakt het overwicht aan parameters het model instabiel. Onbegrijpelijk is ook dat het aantal masterdiploma's van de hogescholen nu reeds mee de onderzoeksinkomsten van

een universiteit bepalen, nog voor de kwaliteitscontrole van de academisering is doorlopen. Het kwantitatieve gegeven blijkt hier voorrang te krijgen op de kwalitatieve invulling. Dat instellingen die bij de start van het model financieel achteruitgaan, extra geld ontvangen om hen op het niveau van vandaag te houden, is enigszins geruststellend. Maar hoelang dit 'vereffeningsmechanisme' zal gelden en of het inflatiebestendig is, blijft onduidelijk. Nog opvallender is het feit dat de financiering van het Brusselse hoger onderwijs in zijn geheel daalt, terwijl de instellingen van het Vlaamse gewest ongeveer 46 miljoen euro méér zullen ontvangen. Een en ander zorgt voor een concurrentieel nadeel voor de Brusselse instellingen, en dit is tegengesteld aan de voorziene 'Brussel-toets' in de Vlaamse regeringsverklaring.

Model-Vandenbroucke werkt niet

De Vrije Universiteit Brussel is de mening toegedaan dat minister Vandenbroucke met het voorliggende financieringsmodel sturend wil optreden in het rationaliseringsproces. Maar zoiets werkt niet, aldus Van Camp. Het aantal studenten dat een bepaalde opleiding aan een bepaalde universiteit volgt, is geen reële parameter voor de kwaliteit van die opleiding. Voor een optimalisering van het universitaire opleidingsaanbod moeten universiteiten op basis van wetenschappelijke excellentie, complementariteit van docenten en regionale verankering beslissen welke opleidingen ze samen gaan inrichten en welke opleidingen ze schrappen. Geen enkele universiteit in Vlaanderen beschikt immers over alle expertise om voor elke subdiscipline uitmuntende kwaliteit aan te bieden. Nu het principeakkoord in detail zal worden uitgewerkt, vraagt de Vrije Universiteit Brussel om het financieringsmodel stabiel te maken door de basisfinanciering (zogenoemde vaste sokkel) op te trekken en de andere overheidsmiddelen toe te kennen op basis van voornamelijk outputgerichte parameters. Ook het verrekenen van het totaal aantal geslaagden in de master- en tweecyclusopleidingen binnen één associatie, vindt de Vrije Universiteit Brussel voorbarig, aangezien nog niet

alle academiseringsinspanningen zijn geleverd.

In de huidige situatie is de helft van het hoger onderwijs in handen van de katholieke zuil. De associatie rond de KUL gegroepeerd, is met haar 51% groter dan die van Gent, Antwerpen, Brussel en Hasselt samen. Maar de associaties vertekenen het reële beeld. Immers, de KUL herbergt 38% van het aantal studenten; de UGent (35%), de UAntwerpen (12%), de VUB (11%) en de ULimburg (3%) zijn samen goed voor bijna 62%.

Om de kwaliteit te vrijwaren moet de bachelor-masterorganisatie bovendien veel verder gaan dan vandaag in Vlaanderen het geval is. De 'academische bachelor' moet zich verbreden, ofwel met vakken van de hogeschool, wat de arbeidsmarktwaarde van de academische bachelor vergroot, ofwel met vakken uit andere universitaire opleidingsdomeinen, hetgeen kruisoverstappen naar meerdere masters mogelijk maakt.

Samenwerking tussen uniefs

En daar is samenwerking met andere instellingen in Brussel, Vlaanderen en het buitenland voor nodig. Samenwerking met andere partners, over levensbeschouwelijke en taalkundige barrières heen, is hier zelfs de enige oplossing. De interuniversitaire samenwerkingen in de opleidingen Bio-ingenieur, Fotonica en Geografie met respectievelijk de universiteiten van Antwerpen, Gent en Leuven zijn hiervan een goed voorbeeld. Vanuit Europees perspectief zal ook meertaligheid in de opleidingen moeten worden ingevoerd.

Dit alles in acht genomen staat de Vrije Universiteit Brussel dus voor gigantische uitdagingen. Niet enkel wil zij zich, op haar eigengereide wijze, inschakelen in de noodzaak tot optimalisering, maar evenmin wil zij een eigen antwoord bieden aan de vraag naar toenemende diversiteit en internationalisering. De toenemende diversiteit in onze samenleving mag niet tot gevolg hebben, dat deelgroepen uitgesloten raken in onze kennismaatschappij. Daarom is het, zeker in de forenzenstad bij uitstek die de Europese hoofdstad is, van primordiaal belang dat kansen geboden

worden aan specifieke studieprogramma's voor werkende studenten, voor mindervaliden, voor topsporters, evenals aan taalondersteuning voor allochtone studenten en uitwisselingsprogramma's met binnen- en buitenlandse universiteiten.

Met dit laatste item verwijst Van Camp naar de derde uitdaging: de internationalisering. Om dit doel te bereiken zijn meertalige of -op zijn minst- Engelstalige opleidingen noodzakelijk. Hiervoor zijn reeds aanzetten gegeven. Het Engelstalige onderwijs in Brussel wordt gegroepeerd onder de noemer University of Brussels. Hierin zitten de Engelstalige master na masteropleidingen van de Vrije Universiteit Brussel (25 in totaal), die van de Université Libre de Bruxelles, het Engelstalige opleidingsaanbod van Vesalius College (3 vierjarige Bachelors with honors) en de postgraduatoren van het Brussels Institute for Contemporary China Studies (een vijftal) en van het Instituut voor Europese Studies. Ook de master in Urban Studies en de internationaal georiënteerde master in International Management Science van de Solvay Business School kaderen hierin. Voorts verwerven Brusselse ingenieursstudenten na vijf jaar studie in de twee landstalen een dubbel diploma, één in het Nederlands en één in het Frans. De ingenieursopleiding is echter niet het enige studiegebied waarin studenten in beide landstalen opleidingsonderdelen kunnen volgen. Dat is ook het geval voor de studenten Rechten, Talen en Economie. Een moedig en visionair betoog, eigenzinnig en tegen de draad in, zoals het in de geest van een 'vrije' universiteit past. Tegen de draad in, omdat -zoals blijkt uit de recente inaugurale toespraken- in de academische kringen van Leuven en Gent andere ideeën over schaalvergroting leven... Liberale ministers hebben de Vrije Universiteit Brussel vanouds altijd gesteund.

De VUB is hier bijzonder erkentelijk voor. Enkel de toekomst kan uitwijzen of dit morgen ook nog het geval zal zijn.

"Point n'est besoin d'espérer pour entreprendre, ni de réussir pour persévérer»

Oscar de Wandel

Stefaan Fiers analyseert de voorbije lokale verkiezingen

“Een catalysator voor volgend jaar”

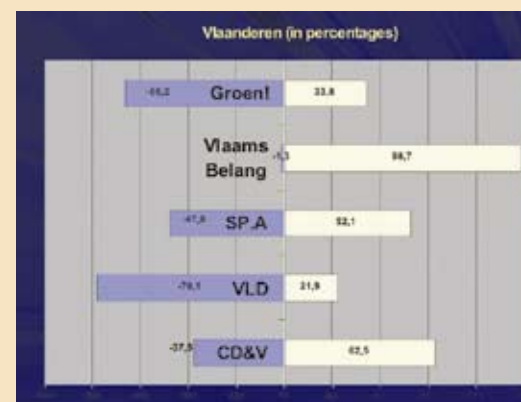
“Er moet dringend iets gedaan worden aan de opiniepeilingen voor verkiezingen. Zij scheppen een sfeer van ‘self fulfilling prophecy’, ze zetten bij de kiezers een toon. De VLD heeft bij de voorbije gemeentelijke en provincieraadsverkiezingen van de negatieve toon in de peilingen invloed ondervonden. In die situatie wordt het aan het einde van een campagne ook moeilijk om twijfelende kiezers over de brug te halen.” Dit is één van de opmerkelijke conclusies die politicoloog Stefaan Fiers trok tijdens zijn uiteenzetting voor het Liberaal Vlaams Verbond. Fiers schreef als titel boven zijn betoog: “Hoe blauw is Vlaanderen nog na 8 oktober 2006.

Na de lokale verkiezingen van oktober 2000 kleurde Vlaanderen blauw. Winnaars waren de VLD (van 19,5 naar 23,2%), Agalev, het Vlaams Blok en de Volksunie/ID21. In het kamp van de verliezers zaten de CVP en de SP. In 2000 steeg het aantal burgemeesters voor de VLD van 54 naar 82. De CVP boekte een opmerkelijk verlies aan sjerpen van 172 naar 149. De SP won welgeteld 1 burgemeesterssijerp bij. Ook het aantal gemeenteraadsleden steeg voor de VLD van 1168 naar 1279. De CVP verloor een tachtigtal zijtes. De VLD veroverde maar liefst 94 extra schepen zijtes. Een andere wereld

Sinds 2000 gebeurde er veel op het politieke terrein, zo geeft Fiers aan. “Met 11 september 2001 veranderde de internationale situatie. In Nederland werden Pim Fortuyn en Theo Van Gogh vermoord en Ayaan Hirsi Ali bedreigd. In Frankrijk braken in de banlieus rellen uit. Dichter bij ons waren de wittebroodsweken van de Paars-Groene regering voorbij en kwam er een herclustering van het politieke landschap met de vorming van de partijkartels SP.A-Spirit en CD&V-N-VA. De voorbije jaren kreeg ons land af te rekenen met dramatische moordzaken zoals deze van Joe Van Holsbeek en de dolle schutter in Antwer-

pen.” De verkiezingen van oktober 2006 geven een gewijzigd beeld. Procentueel

winst/verlies VLD per provincie

Correlatie met score CD&V = 0,21, met score SPA = -0,07

	CD&V	Groen !	Vlaams Belang	VLD
Niet-actieven	14,4	17,6	37,6	16,1
Zelfstandigen - vrije beroepen	19,5	14,6	14,9	33,1
Arbeiders	2,2	4,9	14,9	2,7
Bedienden - kaderleden	32,6	38,9	20,3	26,8
Ambtenaren - onderwijzend personeel	15,1	19,1	4,3	8,2
Beroepspolitici	13,3	2,1	4,5	7,8
Kabinets- en partijmedewerkers	2,7	0,6	1,9	4,6
Andere	0,2	2,1	1,6	0,6
TOTAAL	451	329	516	477

	Aantal lokale mandatarissen en dat verkozen is (1)	Totaal aantal mandatarissen dat kandidaat was (2)	Procentuele verhouding van (1) en (2)
CD&V	107	151	70,9
Groen!	17	43	39,5
N-VA	6	11	54,5
SP.A	94	139	67,6
Spirit	3	4	75,0
Vivant	0	0	0,0
Vlaams Belang	55	75	73,3
VLD	50	98	51,0
VLOTT	0	0	0,0
Onafh/CDO	4	4	100,0
TOTAAL	336	525	64,0

NIMBY effect: Score Vlaams Belang

	verk 2004	gemeente 2006
Maaseik	21,9	18,3
Maasmechelen	21,4	13,2
Hasselt	21	13,9
Peer	24,5	14,8
Tongeren	18,4	10,4

ging de VLD in Vlaanderen in 78,1% van de gemeenten achteruit; in 21,9% van de gemeenten ging de VLD vooruit, wat Fiers doet besluiten dat ten opzichte van het historische resultaat van 2000 het verlies nog beperkt bleef. De verwachte forse stijging van CD&V kwam er niet. CD&V ging in 37,5% van de gemeenten achteruit, in 62,5% van de gemeenten gingen de christendemocraten vooruit. In de 13 centrumsteden was de correlatie tussen VLD- en CD&V-kiezers erg klein, de correlatie tussen VLD- en SP.A-kiezers was te verwaarlozen.

Voor de VLD werd op provinciaal vlak de grootste winst geboekt in de provincies Antwerpen (25,8%), Oost-Vlaanderen (23,5%) en Vlaams-Brabant (22,4%).

Fiers maakte ook een profiel van de nieuwe verkozenen. Daaruit blijkt dat VLD-verkozenen gemiddeld 44,5 jaar oud zijn. De Vlaams Belang-verkozenen zijn het oudst (bijna 50 jaar). Naar beroeps categorieën blijkt dat bij de VLD vooral zelfstandigen en vrije beroepen (33,1%), en bedienden en kaderleden (26,8%) bij de verkozenen. 37,6% van de Vlaams Belangverkozenen zijn inactief. Maar die partij telt ook het meeste arbeiders (14,9% tegenover 7% voor de SP.A!).

Het aantal vrouwelijke verkozenen bij de VLD eindigde op 33%, het laagste van alle partijen...

Nimby-stemmers

Fiers stond lange tijd stil bij de interpretatie van de uitslag van het Vlaams Belang. "De extreem-rechtse partij stunt niet zoals velen misschien zouden verwacht hebben. Er was wel een inhaalbeweging in de rest van Vlaanderen, maar de grote doorbraak bleef uit. Dit heeft te maken met het "Nimby (not in my backyard)-effect. Mensen kiezen nationaal, voor Brussel en dus ver van mijn deur, voor het extremisme, maar als er in de eigen gemeente gekozen wordt, is een stem voor het Vlaams Belang minder evident." Verder kon de opmars gestuit worden omdat de partij vooral plaatselijk een gebrek heeft aan bekende figuren en leiders, omdat de partij-ideologie lokaal minder speelt en de invloed van de moorden in Antwerpen niet mag worden uitgesloten.

Bekijkende we de uitslag van de VLD dan komt Fiers tot de opvallende vaststelling dat de partij het slachtoffer is geworden van een zekere 'self fulfilling prophecy'. De opiniepeilingen voorspelden een neerwaartse trend en die heeft zonder twijfel volgens Fiers een invloed gehad op het stemgedrag. "Wie stemt er nu voor een partij die (in de peilingen!!) aan de verliezende hand is?", zegt hij. Daarom is hij van mening dat er dringend iets aan die peilingen net voor verkiezingen moet gedaan worden.

Interne situatie speelde niet

"Een ander element dat in de campagne meespeelde, was de afwezigheid van een nationale VLD-campagne. De ministers deden het daarentegen uitstekend. De interne situatie waarover altijd sprake bij de VLD, heeft volgens mij niet gespeeld. De VLD moet wel eens onderzoeken aan wie zij kiezers verloor, en waarom. Dit kan bijdragen tot het verzilveren van de regeringsdeelname in 2007. Ik zie het niet zo negatief in. De voorbije verkiezingen zijn zeker een catalysator om verder te bouwen", besluit Fiers.

Nettowinst voor de Vlaamse Liberalen in Brussel

De gemeenteraadsverkiezingen leverden voor de VLD in de jungle van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest algemeen een positief resultaat op. De Vlaamse liberalen winnen 2 gemeenteraadszetels en komen nu op een totaal van 13 zetels. Hiervan worden er vier verkozenen ook schepenen: René Coppens in Ganshoren, Carla Dejonghe in Sint-Pieters-Woluwe, Mady Novalet – Van Vooren in St.-Gillis (telkens een hernieuwing van hun mandaat) en bijkomend Jan Gijpers in St.Jans-Molenbeek. Jean-Luc Vanraes blijft OCMW-voorzitter in Molenbeek.

Dit positief resultaat kostte echter veel inspanningen en eiste ook slachtoffers. Zoals iedereen weet, en ik verwijs ook naar mijn artikel in Volksbelang van oktober 2005, "Liever een allochtoon dan een Vlaming", weigerden in vele gemeenten de Franstalige liberalen (MR), al dan niet onder druk van FDF-goeroe Maingain, een samenwerking met de VLD. Dat was het geval in Brussel Stad, in Evere, in Vorst, in Schaarbeek, in Sint-Lambrechts-Woluwe, in Watermaal-Bosvoorde, in Elsene en in Oudergem. In al die gemeenten dienden we met een eigen VLD-Vivantlijst, of met een kartellijst met "dissidente" gematigde Franstalige liberalen of met een Vlaamse kartellijst op te komen. In Brussel Stad, waar we zes jaar geleden op de liberale lijst van burgemeester De Donnea twee zetels haalden, verloren we daardoor één zetel, in Schaarbeek verloren we onze enige zetel en in Evere waar we zes jaar geleden op de tweetalige liberale lijst drie zetels haalden verloren we daardoor

Guy Vanhengel

Annemie Neyts

Els Ampe

twee zetels. Zoals geweten is het "Imperialisysteem" voor de zetelverdeling bij de gemeenteraadsverkiezingen nefast voor kleine lijsten. Dat is dus het geval voor afzonderlijke Vlaamse lijsten in het Brussels Gewest. Op een grote lijst in Brussel Stad bijvoorbeeld, kost een zetel amper 1.100 stemmen (PS, CdH, RB). De VLD-Vivantlijst diende echter ruim 1.900 stemmen te halen voor een eerste zetel. Met 2239 stemmen haalde de VLD in Brussel Stad echter zowel in absoluut aantal stemmen als in % een beter resultaat dan bij de jongste regionale verkiezingen (juni 2004). En op een grote tweetalige liberale lijst zouden we zeker onze twee zetels gehaald en verdiend hebben....

Met een meer proportioneel systeem (D'Hondt) zouden in vele gemeenten kleine Vlaamse of andere lijsten een zetel meer behaald hebben. Dat verandert soms helemaal de situatie!

Algemeen, wanneer we de stemmen van de VLD-kandidaten op gemengde lijsten en deze van de VLD-lijsten samentellen, schatten we een resultaat dat een consolidatie betekent van de resultaten van de VLD-Brussels Hoofdstedelijk Gewest bij de jongste regionale verkiezingen. Dat is in vergelijking met de rest van Vlaanderen een zeer mooi resultaat! Een resultaat dat onder meer te danken is aan de voorbeeldige ploeggeest waarmee de Brusselse mandatarissen minister Vanhengel, volksvertegenwoordigers Gatz, Vanraes,

Coppens, Dejonghe, Ampe en last but not least Europees Parlements lid Neyts de jongste jaren hard "gewerkt" hebben.

Het frustrerende is dat in gemeenteraadsverkiezingen, in tegenstelling tot regionale en federale verkiezingen dergelijke werking en zelfs relatief goede scores, zich niet consequent vertalen in zetels en dus in deelname aan een meerderheid. Zoals reeds vroeger opgemerkt, moeten we in Brussel eens en voor altijd af van een systeem waar het afhangt van het humeur van Franstalige liberale baronnen of baronnessen of de VLD zetels kan halen en meespelen in een meerderheid. Dezelfde analoge opmerking geldt natuurlijk ook voor de andere "traditionele" Vlaamse partijen.

Er is maar één uitweg. Dezelfde formule toepassen als voor de verkiezingen van het Brussels Parlement: met andere woorden moeten de Brusselse gemeenteraden opgesplitst worden in een vast deel van Franstalige gekozenen en een vast deel Nederlandstalige gekozenen. Eveneens moeten er in elk schepencollege minstens 2 Nederlandstalige schepenen, met een keuze van wettelijk vastgelegde bevoegdheidspakketten komen. Het zou daarbij wellicht ook renderen de 19 gemeenten via fusies te hervormen tot een vijf- à achtal gemeenten.

Punten voor de agenda van de aanstaande ronde van de staats hervorming!

Freddy NEYTS
Ondervoorzitter LVV

van de Gentse Ivanovs. Reeksen, die wekelijks verslonden werden door duizenden lezers: de missieromans, de Verluurtjes voor de jeugd met hun razend populaire Rakkersclubs (1936-1950), de Ivanovs Kleine Romans (1936-1967), de Ivanovs Detective Romans (1938-1957) met de in Gent wereldberoemde inspecteur Robert, de Vlaamse Maigret, het stripblad Ons Rakkersblad, het onfortuinlijke stripblad Ivanovs Rakkersvriend, Kino Magazine of de mislukte Vlaamse Ciné Revue, de grote Ivanovs Vervolgromans, het weekblad Avondlektuur ("veel papier voor weinig geld"), de westernreeks Bill Rocky, het weekblad Club (en de mislukte poging om er een televisieweekblad van te maken), Ivanovs Beeldromans, Ivanovs tienerblad Valentine, en Duitse krimi's in Ivanovs Detective Romans.

Dit is niet meteen een literatuur-wetenschappelijk georiënteerde studie. In eerste instantie een nostalgische maar kritische terugblik naar een stuk triviale lectuur, die een plaats verdient bij de 'erkende' literatuur, en bijgevolg ook bij de Vlaamse globale cultuur.

NADINE LUSYNE

John Rijpens: SACHA IVANOV, Vlaamse pulp à la carte, uitg. C. de Vries-Brouwers, 318 blz., 19,50 euro. Het boek is te verkrijgen bij het Liberaal Archief: tel. 09/221.75.05.

Jean-Paul Floru (rechts) en voorzitter van de oudledenbond LSVV Frank Beckx: het weerzien van oude strijdmakers.

“Verhofstadt was mijn idool”

LEUVEN - Jean-Paul Floru werd in mei van dit jaar als gemeenteraadslid verkozen voor de Conservatieven in de Londense stad Westminster. Floru kwam even naar België om zijn oud-makkers van het LSVV in Leuven te groeten. Twaalf jaar nadat hij er afstudeerde, twaalf jaar nadat hij het LSVV verliet, twaalf jaar nadat hij naar Groot-Brittannië trok.

De oud-LSVV'ers hadden hun studentikoze strijdmakker uitgenodigd voor een conférence in taverne "Den Boule", een bruin studentencafé in het centrum van Leuven. Met wandelbuffet en bijhorende dranken. Floru waarschuwde meteen iedereen: "Ik zal hier vanavond bij wijlen nogal krasse uitspraken doen; zij die mij kennen weten dat ik nooit door nuancering ben geteisterd. Dus als u het niet eens bent met wat ik zeg, roep dan geen "boe!" - we kunnen het altijd uitpraten nadien aan de toog."

Floru werd in mei verkozen als gemeenteraadslid voor de stad Westminster, één van de 33 Londense gemeenten. In Westminster woont onder meer "the Queen", resideert Tony Blair, vergadert het parlement en ligt het uitgestrekte Hyde Park. Floru geniet er zichtbaar van als hij dit alles aan de oud-LSVV'ers kan meegeven.

Hoe voer je daar in godsnaam campagne?

Floru: "Het budget van Westminster is een miljard euro. Da's niet zoveel omdat wij de tweede laagste gemeentebelastingen van het land hebben. Het was een belangrijk onderdeel van mijn verkiezingscampagne om dat ook zo te houden. Vrijwel alle gemeentediensten zijn geprivatiseerd of uitbesteed. De Conservatieve Partij heeft 48 van de 60 zetels en heeft er al meer dan honderd jaar de absolute meerderheid."

Hoe ben je in de politiek gekomen?

"Ik was al van 10-, 11-jarige leeftijd geïnteresseerd in politiek. Op 14-jarige leeftijd las ik het boek "De Weg

naar de Slavernij" van de filosoof Hayek en geraakte begeistert door de klassiek-liberale filosofie van individuele vrijheid en de vrije markt. Ik ben van dat geloof nooit meer afgeweken. Omdat ik aan politiek wou doen ging ik rechten studeren aan de KUB in Brussel en daarna in Leuven. Samen met enkele vrienden richtte ik het LSVU-Ufsal op. Daarna werd ik actief in Leuven en werd uiteindelijk nationaal voorzitter van het LSVU. Ik herinner me dat we op onze eerste activiteit in Ufsal Guy Verhofstadt uitnodigden. Verhofstadt was toen de opkomende politicus, razend populair. De professoren zagen dat niet zo zitten. Verhofstadt kwam en de aula zat vol, met één professor. Een paar weken later kwam een CVP'er spreken en er was twintig man, waaronder tien professoren. Het toont aan wat een grote aantrekkingskracht Guy Verhofstadt uitoefende in het begin van de jaren negentig."

Waarom heb je België verlaten om aan politiek te gaan doen?

"Een paar factoren hebben mij toen doen besluiten dat mijn politieke toekomst niet in België lag: de oprichting van de VLD en de opschuiving van de liberale partij naar links; het feit dat zeer weinig Belgen het zuivere liberalisme waar ik in geloof, aanhangen, en het feit dat

ideologisch België in een patstelling verkeert omdat een meerderheid van de bevolking rechtstreeks of onrechtstreeks van staatsgeld leeft."

Laten we beginnen met de oprichting van de VLD?

"Dat was ook de tijd van de omvorming van de vroegere PVV naar de VLD. In de jaren tachtig was Guy Verhofstadt mijn groot idool. Hij was toen Thatcheriaan, en hij zei dat ook. Hij wilde privatiseringen en lagere staatsuitgaven; precies de dingen waar ik in geloofde. Hij werd zo populair dat hij door het ACV de regering werd uitgezet. Alle andere politieke partijen richtten rond Guy Verhofstadt een cordon sanitaire op: zij zouden nooit met de neo-liberalen van Guy Verhofstadt in de coalitie gaan. Verhofstadt is een zeer politiek gedreven en zeer intelligent man. Hij wou van zijn partij een volkspartij maken en eerste minister worden. Dat was in de jaren tachtig een zeer ambitieuze ambitie; laten we niet vergeten dat de CVP 45 jaar lang de eerste ministers had geleverd. Hij begon dus zijn boodschap te wijzigen, op te schuiven naar het centrum, te verlinksen. En een paar jaar later werd hij beloond met het premierschap. Ik had niet onmiddellijk door dat dit de uiteindelijke bedoeling was achter het oprichten van de VLD. Ik

deed er dus enthousiast aan mee. Maar gaandeweg begon ik te realiseren dat de VLD een vehikel was om het liberale kiespubliek de linkse toer op te sturen. Het werd bijvoorbeeld al snel duidelijk dat de verruimers niet uit de rechterzijde van de CVP of Volksunie kwamen, maar uit andere richtingen. Voor iemand als ik, die geloofde dat enkel een klassiek liberaal medicijn het zieke Europa kan doen genezen, was dit een grote teleurstelling."

En u geloofde niet meer in België? Vreemd toch?

"Daar kwam inderdaad dan nog bovenop dat ik meer en meer begon te realiseren dat in België nooit iets zal veranderen. Een meerderheid van de bevolking leeft rechtstreeks of onrechtstreeks van staatsgeld. Er is stemplicht, en het volk kiest voor zijn uitkering. Een democratische meerderheid van de bevolking zegt tot de minderheid: Geef ons uw geld. Dit kan je niet democratisch veranderen. En een stevige economische ommekeer in liberale richting is precies wat continentaal West-Europa nodig heeft, nog altijd, nu meer dan ooit, met de competitie uit het verre oosten. De enige manier waarop de bevolking ooit voor een ommekeer zal stemmen, is als het economisch dramatisch begint slechter te gaan. Het probleem is, dat het in continentaal Europa nog niet slecht genoeg gaat: er is nog altijd 1 of 2 % groei. Als het 2 % is, dan spreekt men hier van een economische boom. Terwijl het verre Oosten jaar na jaar groeicijfers van 9, 10, 11 % haalt. Europa boert er langzaam aan op achteruit, maar niemand merkt dat.

Wat zijn uw verdere plannen?

"Ik werd Brits advocaat, solicitor, in de City, en werd in mei dit jaar verkozen tot gemeenteraadslid van de stad Westminster. Ik wil graag besluiten met een citaat van Margaret Thatcher. Toen zij de welvaartstaat beschreef in het begin van de jaren tachtig zei zij: "We leven als gekooides vogels. We hebben voedsel en water, maar vrijheid, dat hebben we niet". Ik hoop en ben er zeker van dat in de komende decennia voor meer en meer mensen de deuren van de kooi wijd open gelooid gaan worden.

Bert CORNELIS

Een bond van kameraden

Ter gelegenheid van de 30ste verjaardag van het Liberaal Vlaams Studentenverbond Leuven werd in februari 2003 een oudledenbond opgericht om de continuïteit van het LSVU Leuven te waarborgen en de goede contacten en vriendschappen tussen de LSVU'ers te onderhouden. Frank Beckx, gewezen voorzitter van LSVU Leuven (2001-2002) en LSVU nationaal (2002-2003) werd aangeduid als voorzitter van de oudledenbond. In 2004 en 2005 organiseerde de oudledenbond twee geslaagde banketten met als gastsprekers respectievelijk minister van Buitenlandse Zaken Karel De Gucht en vicepremier Patrick Dewael, tijdens hun studententijd allebei voorzitter van het LSVU.

LIDMAATSCHAP

Ieder ex-lid van het LSVU kan zich aansluiten bij de oudledenbond. U wordt dan op de hoogte gehouden van de activiteiten van de oudledenbond en u ontvangt de nieuwsbrieven van het LSVU Leuven.

Het jaarlijkse lidgeld bedraagt 10 euro en kan worden gestort op rekeningnummer 363-0003317-59 van de oudledenbond LSVU Leuven.

MEER INFO:

**Frank Beckx, voorzitter oudledenbond
+32(0)476 80 94 74**

Quo vadis, VLD?

Door Burggraaf Willy De Clercq, minister van Staat en erevoorzitter van de VLD

Na de gemeenteraadsverkiezingen van zondag 8 oktober 2006 is nogmaals gebleken dat opiniepeilingen sterk moeten worden gerelativeerd. Dit geldt zeker voor lokale verkiezingen, waar veel afhangt van plaatselijke situaties: sterke figuren, goed bestuur, interne verdeeldheid, welbepaalde realisaties of nog sommige specifieke problemen eigen aan bepaalde steden en gemeenten.

Alleszins is de verdere doorbraak van het Vlaams Belang gestremd en is de verwachte (voor sommigen gehoopte?) afstraffing van de VLD uitgebleven. Voor mij zijn dit twee positieve punten. Over het algemeen incasseert de VLD een licht verlies, dat echter binnen de perken blijft. Maar nogmaals, in andere steden en vele gemeenten blijft de VLD standhouden of gaat de partij vooruit. De kiezer belooft, zeker op lokaal vlak, degelijk werk. Op dat gebied is er niets veranderd.

Het is dan ook goed, met het oog op de komende federale verkiezingen, na te gaan waar de VLD het blijft goed doen, wat daar de oorzaken van zijn en hoe men daar de confrontatie met de kiezer heeft aangepakt.

Goed beleid

Eén zaak is dan duidelijk: waar de partij naar buiten kan komen met een goed beleid en een goed bestuur, wordt dit door de kiezer doorgaans beloond. Maar vooral: waar de VLD naar buiten treedt als een eendrachtige ploeg met een duidelijk profiel, bevestigt de kiezer zijn vertrouwen erin. Dit geldt des te meer waar men kan uitpakken met bekende kopstukken, met echter opnieuw de voorwaarde dat er een team naast of achter staat. Er zijn ook voorbeelden waar de partij - en gelukkig maar - met goede lokale mensen, die puur op het plaatselijke terrein actief zijn, maar dit dan zeer goed doen, opmerkelijk goede resultaten boekt.

Politiek blijft in hoofdzaak een ploegsport. Volgens de meeste observatoren en analisten is de VLD een vat vol goed politiek personeel, beschikken we in onze rangen over heel wat bekwame

en competente mensen. De VLD beschikt inderdaad over heel wat verstandige mensen, met veel politiek talent, met goede ideeën, een goede visie en juiste oplossingen voor de maatschappelijke problemen die zich aandienen.

Het liberalisme als maatschappelijke waarde zit ook in de lift. Mensen willen vrij handelen en denken, hun lot meer en meer in eigen handen nemen en zelf beslissen wat voor hen het beste is. De persoonlijke, individuele vrijheid, weliswaar met een aantal sociale correcties, treedt in onze samenleving almaar meer op de voorgrond.

Maar dit vat met ideeën dreigt helaas soms een kruivat te worden. Wie dan het vuur aan de lont steekt, dreigt mee te exploderen. Anders gezegd, waar verdeeldheid en interne ruzie in de rangen sluipt, betaalt men electoraal het gelag. In Oost-Vlaanderen zijn de voorbeelden hiervan legio, maar ook andere provincies kunnen hiervan spijtig genoeg markante voorbeelden geven. Verdeeldheid is nooit goed om het vertrouwen van de kiezer te krijgen. Niemand kiest graag voor ruziemakers, zeker wanneer de ruzie op de straat wordt uitgevochten. Nog minder wenst te kiezer te oordelen over het geruzie, en keert hij eerder de opstokers de rug toe. Dit moet de belangrijkste les zijn naar de nabije toekomst.

De blauwe 'Los Galacticos' moeten bij het politiek handelen meer aan het algemene dan aan het individuele belang denken. Men wint geen match door enkel zelf te scoren en te vergeten dat zijn verdediging op wankele benen staat, of indien er geen solidariteit is bin-

nen de rangen. Deze verkiezingen zijn vooral een les in nederigheid. Wat baat het een sterrenelftal te hebben, als men er niet in slaagt ze als ploeg te laten spelen?

Gelukkig heb ik de indruk dat men deze les bij de VLD op nationaal vlak al voor de lokale verkiezingen van vorige zondag had begrepen. We moeten als ploeg optreden eerder dan als een bende individualisten. De kiezer kiest pas voor een goed concept als daar ook een goede ploeg achter staat. Dat schept vertrouwen. Vertrouwen is hetgeen de kiezer zoekt. We zijn echter op de goede weg. Die tendens moet nu de komende maanden consequent worden doorgetrokken.

Op basis van de lokale verkiezingen blijkt dat op federaal vlak paars III inderdaad mogelijk blijft. Dat is een bijzonder belangrijk signaal. Gent bewijst dat, zelfs na achttien jaar, paars zeker niet is doodgebloed. Dat moet een opsteker zijn voor het federale beleid, dat binnen een paar maanden de vruchten moet kunnen oogsten van een krachtig, degelijk maar ook eendrachtig bestuur.

“De derde feministische golf” van Dirk Verhofstadt

Naar aanleiding van zijn nieuwste boek “De derde feministische golf” nodigde LSVV Brussel Dirk Verhofstadt uit voor een boeiend debat. Het boek kwam tot stand na interviews met zes moedige moslima's die elk vanuit hun eigen achtergrond vertellen over hun strijd tegen bepaalde culturele en religieuze tradities die hen in onvrijheid hielden.

De zes vrouwen die in het boek aan het woord komen, zijn de voormalige Nederlandse politica van Somalische oorsprong Ayaan Hirsi Ali, de Marokkaanse schrijfster Naima El Bezaz, de Egyptische schrijfster Nahed Selim, de in Canada wonende journaliste Irshad Manji, de uit Pakistaanse ouders geboren Brits-Nederlandse schrijfster Naema Tahir en ten slotte de Somalische romanschrijfster Yasmine Allas. Alle zes klagen ze de door mannen letterlijke interpretatie van de “heilige” teksten aan die vrouwen in een ondergeschikte en minderwaardige positie duwen.

Onmenselijk

In de loop van de geschiedenis hebben mensen zich onttrokken aan allerlei vormen van dwang en gingen ze meer voor zichzelf denken. Dat neemt niet weg dat veel mensen vandaag nog altijd in onvrijheid leven en een onmenselijk bestaan leiden. De sharia of de toepassing van de koran op het recht wordt in steeds meer islamitische landen verdoken toegepast. In Saoedi-Arabië en enkele deelstaten van Nigeria en Pakistan wordt ze zelfs officieel erkend. De shariawetgeving bevat echter tal van verwijzingen naar de ondergeschiktheid van de moslimvrouw ten opzicht van de moslimman. De bepalingen omtrent de kledingvoorschriften, het huwelijk, het erfrecht en het strafrecht zijn steeds in haar nadeel. Hoewel allerlei bepalingen uit de sharia lijnrecht ingaan tegen de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en tegen de westerse grondwetten, denk maar aan de

doodstraf voor overspel of het afhakken van een hand bij diefstal, worden ze in bepaalde landen toch nog dagelijks toegepast. In een pakkende reportage van “Sterke vrouwen” van Goedele Liekens konden we eerder dit jaar nog zien hoe vrouwen in Bangladesh steeds vaker het slachtoffer zijn van zwavelzuuraanvallen omdat ze niet ingaan op de avances van mannen en huwelijksaanvragen afwijzen.

Niet enkel in de islamitische landen, maar ook binnen de moslimgemeenschappen in het westen worden tal van vrouwen verplicht zich te sluiëren, worden ze genitaal verminkt, mogen ze niet verder studeren en werken en moeten ze zich onderdanig opstellen. Als ze dit niet doen worden ze uitgesloten of in het ergste geval zelfs vermoord om de zogenaamde eer van de familie te redden.

Krachtig verzet

Desondanks blijft Dirk Verhofstadt optimistisch, want uit de gesprekken met de zes moslima's blijkt dat steeds meer mensen hun lot in eigen handen nemen en dat er een waar emancipatieproces op gang komt in de moslimgemeenschappen. Dit proces wordt volgens Verhofstadt steeds krachtiger en net daarom gaan moslimmannen in sommige gevallen harder optreden. Ze voelen immers aan dat ze de greep op de vrouwen en bijgevolg hun machtspositie aan het verliezen zijn.

Dirk Verhofstadt verwees in dit verband naar het voorval waarbij op 19 september een Marokkaans meisje in Hoboken door een dertigtal allochtone omstaan-

ders werd afgeranseld omdat ze haar hoofddoek niet droeg. Dit voorval toont aan dat de stap naar zelfstandigheid en vrijheid zwaar is en deze vrouwen onze steun in hun strijd naar vrijheid zeker nodig hebben.

Verhofstadt: “De kerngedachte van het liberalisme is de vrijheid van het individu om zelf invulling te geven aan zijn of haar leven en dus is het ook onze liberale plicht om niet langer langs de zijlijn te blijven toekijken.” Een derde feministische golf, zoals voorgesteld door Ayaan Hirsi Ali, is volgens Verhofstadt een absolute noodzaak. De derde feministische golf zou een inhaalbeweging zijn voor alle vrouwen die om culturele of religieuze redenen onderdrukt worden en aan wie de vorige twee feministische golven zijn voorbij gegaan. Dirk Verhofstadt besloot zijn uiteenzetting met de boodschap te blijven vechten tot iedereen vrij is. “Ook al is het een utopie, we mogen de strijd niet opgeven.” We weten dus wat ons te doen staat.

Marinka VANGENCK
(LSVV-Brussel)